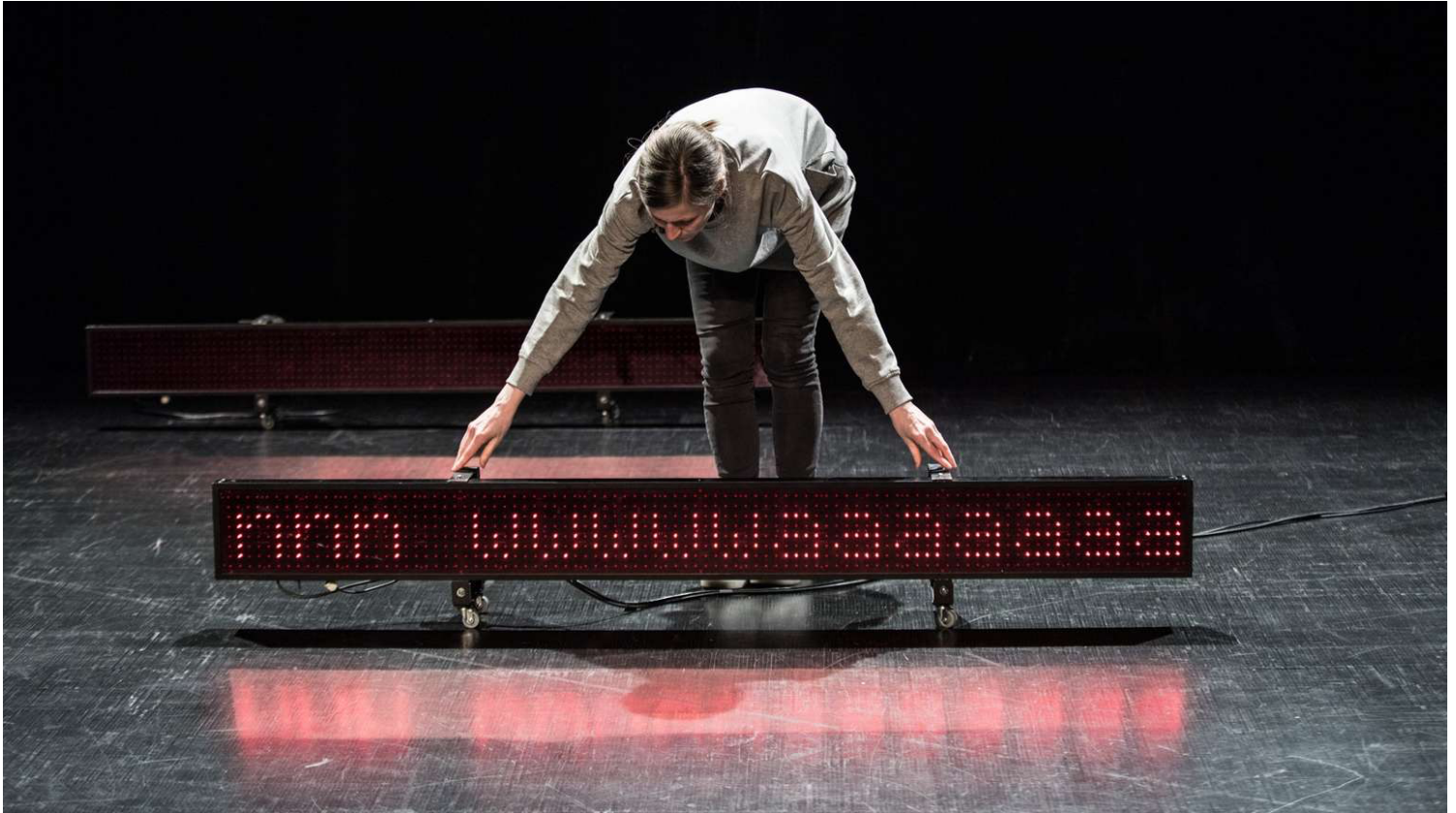

Scenrecensioner

Scenrecension: Upprepningens komiska helvete

PUBLICERAD 2019-02-22

I Mette Edwardsens "Oslo" händer egentligen bara en sak. Foto: Antero Hein

I Mette Edwardsens "Oslo" händer egentligen bara en sak, ändå känns den strama komiken snart helt nödvändig, skriver Josefine Wikström.

Dans

"Oslo"

Koreografi och uppförande: Mette Edvardsen

Kör: Sångare ur Akademiska kören i Stockholm. Musik: Matteo Fargion.

Ljus: Bruno Pocheron. Scen: MDT, Stockholm. Speltid: 50 min

Under de första tio minuterna av Mette Edwardsens "Oslo" känns det som om jag kastats tillbaka 15 år i tiden till en scen i Bryssel. Mette Edvardsen ensam på scenen, lika upplyst som oss i publiken. På euroengelska berättar hon vad som hände i ett av hennes tidigare verk när en man gick från publiken med sitt barn

som tappade en sko. Det var kallt ute och Edwardsen började tänka på barnets kalla fot, fick en blackout och tappade bort vad hon skulle säga och började prata om ingenting.

Publiken skrattar. Ganska snart flyter hennes anekdot ihop med den situation vi befinner oss i just då. Hon tappar orden och börjar prata om ingenting. Gick en man just ut från publiken med ett barn?

I ”Oslo” händer sedan egentligen bara en sak. Meningen “A man walks into a room” sägs på flera hundra olika sätt. En man går ut och in i ett rum, med en hund, utan en hund, genom ett rum och så vidare. Först av Edwardsen, sedan, och genom en stor del av verket, på två led-skyltar, fram och tillbaka. Det är platt, banalt och roligt när en man går ut ur rummet samtidigt som det rullar på skylten.

Först tänker jag att jag inte orkar med en till dekonstruktionsdans som trots dess minimala anspråk är så välproducerad, att allt känns förutbestämt

En komplexitet byggs upp av utsagorna när Edwardsen säger en sak och det på skylten visas en annan. Liksom i hennes pågående utställning på Index i Stockholm, där besökaren kan få en bok uppläst, materialiseras språkets utsträckning i tid och rum. Helt enligt verkets pekande-på-sig-själ-logik avslutas det med att en osynlig kör, sittandes i publiken, långsamt sjunger, “a man walks into a room”.

Edwardsen tillhör en internationell generation av koreografer som i början av 2000-talet, och i en postdramatisk och dekonstruktivistisk tradition, tog bort dansen för att på nytt etablera vad dans kan vara. En metod av att peka ut, presentera det som är och som gör det triviala roligt. Dansens Duchampska tillfälle.

Om denna rörelse, bort från dans som spektakel, speciellt efter det så kallade Belgiska dansundret där kroppar fläktes ut utan större eftertanke, var helt nödvändig, vad betyder det att göra detta i dag? Först tänker jag att jag inte orkar med en till dekonstruktionsdans som trots dess minimala anspråk är så välproducerad, att allt känns förutbestämt.

Men med tanke på att de senaste åren i samtida dans, präglats av en ironisk nyessentialism – ett navelskådande av kroppen ackompanjerat av Beyoncé eller Rihanna – så framstår Edwardsens strama komik snart som ofrånkomlig. Om så bara för att lite institutionskritik ska smyga sig in den yngre generationens post-autentiska sökande efter sig själv.

